

ROEST

MAART 2007 – JIBBE WILLEMS
DEFINITIEVE VERSIE

HIJ
ZIJ

THERE IS A LIGHT THAT NEVER GOES OUT

And if a double-decker bus crashes into us
To die by your side is such a heavenly way to die
And if a ten-ton truck kills the both of us
To die by your side,
well,
the pleasure - the privilege is mine

Take me out tonight, take me anywhere,
I don't care, I don't care, I don't care
And in the darkened underpass I thought oh god,
my chance has come at last
(but then a strange fear gripped me and I just couldn't ask)

Take me out tonight, oh, take me anywhere,
I don't care, I don't care, I don't care
Driving in your car I never never want to go home
Because I haven't got one, da ...
Oh, I haven't got one

And if a double-decker bus crashes into us
To die by your side is such a heavenly way to die
And if a ten-ton truck kills the both of us
To die by your side,
well,
the pleasure - the privilege is mine

Oh, there is a light and it never goes out

THE SMITHS

1 ...EERDER – VÓÓR DE NACHT – APART, NIET SAMEN...

HIJ – Een verkoper met een schepnet en een grijns boven een aquarium. Een enorme bak met een school oranje, en ik weet niet welke ik wil. Ik mag een goudvis uitkiezen, voor het eerst van mijn leven voel ik... verantwoordelijkheidsgevoel. Een gevoel dat voelt als een kriebel in mijn maag en koude handen op mijn schouders. Ik weet niet welke ik wil, voor welke goudvis ik het meest zal gaan voelen, met de tijd. Ik druk mijn neus tegen het glas. De verkoper krijgt kramp in zijn armen. Kramp in zijn glimlach. En dan zie ik hem. Of nee, hij ziet mij. Mijn goudvis. Verscholen achter het wier, los van de rest, kijkt 'ie me aan. Hij heeft mij gekozen, dus ik kies hem. Ik heb geen keus. Kan dat, dat in één blik besloten ligt dat het klopt, in één ogenblik, dat je bij elkaar klopt? Het is maar een goudvis, maar toch... Ik breng hem naar huis in een plastic... bubbel, zakje, dingetjes, en doe hem in zijn kom. En dan zie ik dat hij niet recht kan zwemmen, een misvormd visje dat alleen maar linksom kan, in cirkeltjes kan. Heb ik weer.

Waarom ik daar nu aan moet denken...

ZIJ – Ik heb jou eerder gezien. Veel eerder en veel vaker. Jij bent het én jij bent het niet. Snap je dat? Je bent een onbekende die ik in één oogopslag herken, en ik weet niet wat dat te betekenen heeft. En toch... klop je. Dat ben jij. Alsof ik naar je toe kan gaan en een gesprek voort kan zetten dat ik eerder met je heb gehad, al hebben we nooit een gesprek gehad. Nooit één woord gewisseld.

Zoiets. Wel verwarrend, ja.

Ik moet naar buiten, even wat wind door mijn hoofd.

HIJ – Even ophouden met dat cirkeltjes draaien; naar buiten.

ZIJ – Ik loop door de stad, mijn stad, dat doe ik, lopen. Omdat ik niets beters te doen heb. Of, ik heb wel wat beters te doen, maar ik kan er niet opkomen wat dat dan is, dat beters.

HIJ – Ik ga op een hoek staan en kijk naar de mannetjes die de wacht houden. Een rode en een groene, steeds wisselen ze elkaar af. Onvermoeibaar. Uitslovers.

ZIJ – Ik loop door de stad en kijk bij mensen naar binnen, mensen die hun huis als een fort beschermen. Stalen rolluiken die met een druk op de knop al het onverwachte buiten kunnen sluiten. De mensen waarvoor de wereld ophoudt bij de voordeur, die als ze naar buiten stappen, verdwijnen in het zwarte gat van de straat. Ik lijk op ze, mijn wereld houdt ook op bij de voordeur. Maar dan op het moment dat ik de drempel over stap en bij mijn huis naar *binnen* ga.

HIJ – Rood. Groen. Rood. Groen. Het houdt niet op. Zouden ze naar elkaar op zoek zijn, dat ze elkaar steeds nét mis lopen maar blijven hopen elkaar te treffen. Of zouden ze zich als er niemand meer kijkt samen bezatten in de kroeg?

ZIJ – Ik moet eens thuis blijven, een stoel voor mijn eigen raam zetten en daar dan in gaan zitten. Kan iemand *mij* zien zitten, iemand die zomaar?, toevallig?, naar binnen kijkt. Want ja, het moet wel van twee kanten komen, denk ik.

Hij – Het groene wachtertje wil me iets vertellen; dat ik niet moet blijven staan, dat ik een stap moet zetten, en dan nóg een en daarna nóg een. Maar hij vertelt me niet waar ik dan terecht kom. Het groene mannetje heeft makkelijk praten. Zeg eens kereltje, is van plek veranderen genoeg om van leven veranderen? Ja, nu is 'ie stil. Verstoppt 'ie zich achter zijn rode collega. Lafbek.

Zij – Dit is mijn stad. Ik ken ieder plekje, iedere schaduw, iedere geur. De geur van nat cement. En in de zomer smeltend asfalt. Een dikke, trage geur. De ene geur van een stad in opbouw, de andere van een smeltende stad. Opkomst en ondergang, altijd in beweging, en daartussenin loop ik. Ik zet mijn voetafdrukken in het smeltende asfalt, mijn negatief staat stil op straat, op de hielen gezeten door het verkeer. Ik beklim bouwterreinen, loop tussen de steigers en staketsels, spuug tussen de spouwmuren. Zo draagt mijn stad mijn DNA.

Hij – Dat groene ventje is hardnekkig. Ik doe hem een plezier en loop. Naar links.

Zij – Ik ga naar rechts. Ik loop. Ik kruis een blik. Hij is het. Jij bent het.

Hij – Ik ken haar ergens van.

Zij – Doorlopen.

Hij – Ik loop door.

Zij – Ik ga naar rechts.

Hij – Ik steek over.

Zij – En weer naar rechts.

Hij – Blijf even op een straathoek wachten.

Zij – Daar ben je weer. Ben ik degene die jou achtervolgt, of ga jij steeds, toevallig?, op de juiste plek staan. Af en toe verlies ik je uit het oog. Probeer jij mij af te schudden, of ik jou? Ik magneet steeds weer naar je toe.

Hij – De dag wordt grijs, schemert naar nacht. Natriumlampen worden rood, oranje, geel, bijna wit. Ik ga rechtdoor.

Zij – De straat uit.

Hij – De hoek om.

Zij – Langs het park.

Hij – Een scherpe bocht.

Zij – Het centrum in.

Hij – Er kijkt iemand naar me. Als ik mijn ogen dicht heb zie ik haar ogen. Ze verschuilt zich op schaduwrijke plekken, achter een boom, achter het wier, achter het weer, achter het niets. Steeds die ogen in mijn rug. Zelfs als ik me heel snel omdraai blijven ze in mijn rug. Ik weet het. Ik voel het toch. De hoofdstraat in.

Zij – Langs de lege etalages.

Hij – De paspoppen hebben geen kleren aan.

Zij – Rechtdoor.

Hij – De steegjes in.

Zij – Links.

Hij – Rechts.

Zij – Rechts.

Hij – Kruipdoor sluipdoor in dit wirwarweb.

Zij – Blijf even staan.

Hij – Het café in.

Zij – Vlak voordat ik je kwijt raak, sta je daar weer. In een aquarium. Een tropische vis tussen de guppen. Ik druk mijn neus tegen het glas. Het begint te regenen.

Hij – Kom dan binnen.

Zij – Zal ik binnen? Geen idee wat ik moet zeggen. Of er een gesprek is dat ik voort kan zetten. Ik hoop dat als ik mijn mond open... dat er dan vanzelf iets...

Hij – Ken ik jou niet ergens van?

Zij – Je ziet me. Nee, het is meer dan zien, je... *ziet* me. Ik ga met je mee. Met jou mee. Dat wil ik, welkom zijn. Ergens heel erg welkom zijn. Geen vragen hoeven stellen, geen vragen hoeven beantwoorden, vooral dat niet. Ergens welkom zijn en daar dan zijn, vanzelfsprekend. Verder hoef ik niet zo veel. Hoe minder hoe beter, hoe... perfecter. Vaak zijn de simpelste dingen het moeilijkst. Alleen maar zijn. Ergens zijn. Welkom zijn.

Hij – Kom jij hier wel eens vaker?

Zij – Wat een weer hè.

Hij – Ja. Wat een regen. Niet te geloven.

2 ...LATER – NACHT – BIJ ELKAAR, NIET SAMEN...

[Zijn appartement. De deur gaat open. Buiten regent het, ze zijn nat. Hij komt binnen, zij blijft in de deuropening staan, met een grote tas bij zich.]

HIJ – Niet te geloven wat een regen. Weken droog en als je denkt dat er nooit meer iets komt, barst het los. Maar wel lekker, regen, kan ik wel van genieten. Vooral om dan weer binnen te zijn, eerst alleen maar nat op je kop en dan in één keer is het droog. Beter dan sneeuw, dat is eigenlijk niets anders dan heel trage regen, vind je niet? Loop je de hele tijd op straat, niets aan de hand, en als je dan ergens binnen komt waar het warm is; klets! opeens nat. Regent die gesmolten sneeuw zo langs je gezicht. Dat verwacht je niet. Je wéét het, maar toch verwacht je het niet. Nou ja, we hoeven niet de hele nacht over het weer te praten. Genoeg andere onderwerpen om over te praten.

[...]

ZIJ – Nou.

HIJ – Nou.

[...]

HIJ – Hier zijn we dan.

ZIJ – Ja. Hier ben ik dan.

HIJ – Je moet wel een beetje stil zijn, anders wordt de asielzoeker wakker.

ZIJ – De wat?

HIJ – Stond op een dag voor de stoep. Heb hem maar binnen gelaten, nu wil 'ie niet meer weg. Typisch een neger.

ZIJ – O... dat is... O.

[...]

HIJ – ...dat is een grap.
Om het ijs te...

[...]

HIJ – Je moet nu niet denken dat ik zo denk.

ZIJ – O.

HIJ – Over negers enzo bedoel ik.

ZIJ – Nee?

[...]

ZIJ – Is het gebroken?

HIJ – Wat?

ZIJ – Het ijs.

HIJ – [*tegelijk*] O... eh...

ZIJ – [*tegelijk*] Sorry, ik...

ZIJ – Ik ben hier geloof ik niet zo goed in.

HIJ – Nee.

Het is voor mij ook een beetje...

ZIJ – Nieuw?

HIJ – Nieuw? Neuh... ben je gek.

ZIJ – Hé, daar woon ik.

HIJ – Waar?

ZIJ – Daar, met dat vetplantje voor het raam. Die witte gordijnen.

HIJ – Iedereen in die flat heeft witte gordijnen.

ZIJ – Twaalfde verdieping. De galerij hier precies tegenover.

HIJ – Zo. Woon jij daar?

ZIJ – Je kan zo naar binnen kijken.

HIJ – Grappig.

ZIJ – Nee hoor. Alleen toevallig.

HIJ – Ja.

ZIJ – Kijk, er is niemand thuis.

HIJ – Dat zou ook wel een beetje gek zijn.

ZIJ – O ja?

HIJ – Anders zou je niet hier zijn, toch?

ZIJ – Nee. Ik denk het niet.

Hij – Ik had je daar nog nooit gezien.

Zij – Waar, in mijn huis?

Hij – Nee, daar waar we net waren, daar. In dat café.

Zij – O. Waar dan wel?

Hij – Wat?

Zij – Waar heb je me dan wel gezien?

Hij – Nee, nergens, natuurlijk. Ik heb je nooit eerder gezien.

Zij – Echt niet?

Hij – Waar dan?

Zij – Weet ik niet. Ergens.

Hij – Nee. Nergens. Nooit.

Zij – O. Jammer.

Ik had dat wel... iets gevonden.

Mooi, denk ik. Ik had dat wel mooi gevonden.

Hij – Ik zie je nu.

Zij – Ja, dat is ook wel... iets.

Hij – Dat jij zomaar opdook daar, net, en dan nu hier bent. Had ik niet verwacht. Sowieso niet, dat jij mee zou, hier zou... Ik bedoel, niet jij per se, ik had niet verwacht dat iemand met mij mee, of nee, niet iemand zomaar iemand, maar specifiek iemand, zoals jij. Had ik niet verwacht. Ik bedoel, niet om te... nou ja... er komt hier natuurlijk wel eens iemand.

Zij – Dus jij doet dit wel vaker, vreemde meisjes mee naar huis?

Hij – Ach ja, ik...

Zij – Je bent toch niet ziek?

Hij – Sorry?

Zij – Ziek. Iets besmettelijks, snap je?

Hij – Zie ik er zo uit?

Zij – Nee, maar... Sorry, stomme vraag.

Hij – Helemaal niet.

Zij – Ik denk, ik vraag het maar.

Hij – Verstandig, je kan niet...

Zij - ...voorzichtig genoeg zijn...

Hij – [*tegelijk*] ...tegenwoordig.

Zij – [*tegelijk*] ...tegenwoordig.

Hij – Dus.

Zij – Maar je bent het niet.

Hij – Ziek? Nee. Jij?

Zij – Nee.

Hij – Dacht ik ook niet.

Zij – Ik ook niet, maar ik dacht...

Hij – ...ik vraag het maar.

Zij – Ja.

Hij – Verstandig.

Zij – Ja.

Hij – Eigenlijk, eerlijk gezegd, er komt hier eigenlijk nooit iemand.

Zij – Dat wist ik wel.

Hij – Wat?

Zij – Fijn. Dat vind ik fijn om te horen.

Het hoeft niet waar te zijn, maar het is wel fijn.

Hij – Ik zou dat nooit zomaar doen. Of met een onbekende mee naar huis, zou ik ook nooit doen. Midden in de nacht, niemand die weet waar je bent...

Zij – O...

Hij – O, nee, ik bedoel daar niets raars mee, ik zou jou nooit, ik zou nooit... zoiets...

Zij – Nee.

HIJ – Ik ben blij dat *jij* dat wel doet, met een onbekende mee... nee, dat je er bent, ik ben blij dat je er bent.

ZIJ – Ja. Ik ook. Geloof ik.

[...]

HIJ – Je mag wel binnen komen.

ZIJ – O. Ja, dank je.

[*ze komt binnen, hij doet de deur dicht.*]

ZIJ – Heb je... [*haar haar*]

HIJ – ...een handdoek? Komt eraan. [*af*]

[*Ze kijkt rond, opent haar tas. Pakt er een vetplantje uit. Ze zet het vetplantje op een mooie plaats. Hij komt weer op, met een grote badhanddoek met the A-team erop, of Spongebob Squarepants, of een naakte vrouw.*]

HIJ – Kon zo snel even niets anders...

ZIJ – Het is prima.

HIJ – Als je liever een andere...

ZIJ – Als ik maar droog wordt.

HIJ – Alsjeblieft.

ZIJ – Voor ik ga roesten. [*ze begint zich af te drogen, blijft ze lang doen*]

HIJ – Ha. Ja.

ZIJ – Op vakantie kreeg ik altijd sproeten, zomersproeten. Mijn moeder zei dat dat kwam omdat ik zoveel zwom, dat ik daarom begon te roesten. Durfde ik de rest van de vakantie de zee niet meer in.

HIJ – Dat is wreed.

ZIJ – Het was lief bedoeld.

HIJ – Waar ging je heen?

ZIJ – Naar zee. Altijd naar zee.

HIJ – Wij gingen ook altijd naar zee! Misschien hebben we wel samen gezwommen.

ZIJ – En dat jij altijd aan mij bent blijven denken.

Hij – Dat ik zelfs tegenover je ben gaan wonen, om in je buurt te zijn. En dan ben je nu hier!

Zij – Eindelijk!

Hij – Eindelijk?

Zij – Na al die jaren.

Hij – Het is niet echt.

Zij – Een verhaaltje.

Hij – Maar je bent er wel. Welkom in mijn schulpje, mijn hazenleger!

Zij – Mooi hier. Opgeruimd. Ik hou van opgeruimd. Woon je hier alleen?

Hij – Alleen? Ja. Nou ja, met de asielzoeker dan.

Zij – De...?

Hij – Laat maar.

Zij – O, de asiel... Ja. Grappig.

[...]

Zij – Leuk ingericht.

Hij – Was al zo toen ik hier kwam wonen. Het leek me makkelijker van smaak dan van inrichting te veranderen.

Zij – Het is een goede smaak.

Hij – Ik ben hier toch bijna nooit.

Zij – Nee.

[...]

Mijn appartement is net een spiegelbeeld van hier. Alleen valt bij mij het licht verkeerd naar binnen.

Hij – O ja?

Zij – Van de verkeerde kant. Hier niet. Hier is het lekker licht.

Hij – Alleen overdag.

Zij – Ja, overdag. 's Nachts is het donker.

Hij – Daar is het nacht voor. Om donker te zijn.

Zij – Behalve boven de poolcirkel.

Hij – Ja, op de noordpool is het nachtenlang noen.

[Ze stopt met afdrogen. Wikkelt de handdoek om haar haren. Daar staat ze, dikke jas aan en een tulband om haar hoofd.]

Hij – Je mag je jas wel uitdoen.

Zij – O.

Hij – Ik vind het wel leuk als je je haren zo laat opdrogen. Dan komen er van die kleine...

Zij - ...kroesjes...

Hij - ...krulletjes in.

Zij – Ja, kroesjes. Hoe weet jij dat?

Hij – Kan ik me zo voorstellen. Dat is alles. Leuke kleine krulletjes. Kan ik me heel goed bij je voorstellen. Doe je jas maar uit, hij is nat.

Zij – Ik hou hem nog even aan. Tegen de kou. Het lijkt wel of het weer zich niets meer van de seizoenen aantrekt.

Hij – Je kan voorspellen wat je wil, maar uiteindelijk doet het weer zijn eigen zin.

Zij – Van die natte, klamme kou. Dat er iets mis is met de regen. Bevroren. Er komen kleine ijspegels naar beneden. Naalden. Het regent naalden. Eerst wordt het warmer, dan wordt het natter, dan wordt het koud. Nieuwe ijstijd, is wetenschappelijk bewezen.

Hij – Is meteorologie een soort van hobby van je?

Zij – Je kan het aan de mensen zien, de kou ligt al op hun gezicht.

Hij – Zo, nou... Beetje... zwaar op de hand, vind je niet?

Zij – Ja, sorry. Ik ben hier dus niet zo goed in.

[lange stilte]

Hij – Ik had een vriendin die bang was voor stiltes.

Zij – Waarom zeg je dat?

Hij – Om, ik weet het niet, om maar iets te zeggen.

ZIJ – En dus begin je over je ex.

Hij - ...ja...

ZIJ – Heb je haar vermoord?

Hij – Nee, natuurlijk niet.

ZIJ – Waarom zei je dan *was*?

Hij – Is. *Is* bang voor stiltes.

ZIJ – Misschien is ze dood.

Hij – Ze is niet dood.

ZIJ – Weet je het zeker?

Hij – Dat weet ik niet zeker, maar ze is het niet. Dood.

ZIJ – Vannacht had van ons tweeën moeten zijn, nu gooi je er een derde tussenin. Als ze dood was had je een zielig verhaal.

Hij – Goed. Dan is ze dood.

ZIJ – Mooi. Dat vind ik dan zielig voor je. Vertel maar.

Hij – Er valt niet zoveel te vertellen. Ze was bang voor stiltes. Dat was het eigenlijk.

ZIJ – Waar ben jij bang voor?

Hij – Nergens voor.

ZIJ – Iedereen is ergens bang voor.

Hij – Ik niet.

ZIJ – Als jij het vertelt, vertel ik het ook.

Hij – 't Is niet echt bang. Het is meer, ongemak. Ik heb een ongemakkelijk gevoel bij hoeken. Om erin gedrukt te worden. Dat je nergens meer heen kan. Dat vind ik beangstigend. Ik ijsbeer zelfs in cirkeltjes. En jij?

ZIJ – Je gaat me uitlachen.

Hij – Dat zal wel meevallen.

ZIJ – Ik ben bang voor uitlopers. Van uien. Of knoflook. Als die te lang blijven liggen groeien er uitlopers aan. Van die smerige spokenklauwtjes, alsof ze leven en iets

kwaads in de zin hebben, alsof ze me te grazen willen nemen. Aardappels hebben het ook. Is je ex te grazen genomen door een aardappel, is ze daarom dood?

HIJ – Nee.

ZIJ – Heeft ze zich op een ochtend stiekem opgehangen aan de waslijn, dat jij haar lijk vond, bungelend in het trapgat, opgedroogde stront op de treden. En de was had ze niet gedaan natuurlijk.

HIJ – Nee.

ZIJ – Nee, die moest jij doen. Lui wijf.

HIJ – Nee, ik bedoel: nee, ze is niet dood.

ZIJ – Niet?

HIJ – Nee.

ZIJ – Leugenaar.

HIJ – Ja. Doe je jas maar uit. Het is nu wel warm.

ZIJ – Lastige vriendin lijkt me. Eerst is ze dood, dan niet. Is moeilijk rekening mee te houden. Lastig.

HIJ – Als je te goed kijkt is iedereen lastig. Je jas?

ZIJ – Je had haar moeten vermoorden.

HIJ – Dat was niet zo aardig geweest.

ZIJ – Nee, maar wel duidelijk. Niets is zo duidelijk als een scherp mes in iemands keel en dan zachtjes doordrukken. Met een goed mes kom je een heel eind denk ik, door alleen zachtjes te drukken. Moet ze niet teveel tegenstribbelen natuurlijk, dan kan je dat mes beter in één keer, zo tsjak, in d'r buik steken. Als de ingewanden over de vloer glijden begrijp je elkaar tenminste.

[...]

ZIJ – Ik heb het gevoel dat ik het moment een beetje heb verpest.

[...]

HIJ – Ik had me er toch iets anders van voorgesteld.

ZIJ – O?

HIJ – Ja. Niet bij jou hoor, jij bent mooi, het is meer... *Hierbij*, gewoon, hoe het gaat. Nu. Hoe het nu gaat. Hier. Hoe het hier nu gaat. Of, niet gaat. Nu. Hier. Had ik me iets anders bij voorgesteld.

ZIJ – Wat dan?

HIJ – Dat het meer een sprookje zou zijn met een goede afloop.

[...]

ZIJ – Misschien hadden we niet moeten beginnen met praten. Je had me naar binnen moeten sleuren en in dezelfde beweging op de bank moeten werpen. En dan had je je op me moeten storten, je had je in me moeten begraven.

HIJ – Dat heb ik niet gedaan.

ZIJ – Nee. Je hebt te lang gewacht.

[...]

HIJ – Zou ik het *nóg* kunnen doen?

ZIJ – Dat denk ik niet.

HIJ – Dan doe ik het maar niet.

ZIJ – Zo'n moment krijg je niet meer terug.

HIJ – Nee.

ZIJ – Maar dat is niet erg. Iedere seconde is volgepropt met momenten.

HIJ – Ja?

ZIJ – Ach... Het leek me wel iets... iets om op dit moment te zeggen.

[...]

HIJ – [*tegelijk*] Ik ga even...

ZIJ – [*tegelijk*] Het was niet...

[...]

HIJ – [*tegelijk*] Ik moet...

ZIJ – [*tegelijk*] Ik bedoel...

[...]

HIJ – Ik ga plassen.

ZIJ – [*snel*] doe maar

Hij – [snel] zo terug

Zij – [snel] is goed

Hij – [af]

[Ze kijkt rond, opent haar tas. Ze pakt er een kandelaar met kaarsen uit, zet de kandelaar op een mooie plaats. Ze haalt een fornuisaansteker uit haar tas, steekt de kaarsen aan. Hij komt weer op.]

Zij – Zo, gelukt?

Hij - Ja.

Zij – Dat is snel.

Hij – Alleen plassen hoor. En ik ben gaan zitten, dat als jij straks moet, dat er dan geen...

Zij – Druppels.

Hij – Ja. Op de bril.

Zij – Dat is attent van je.

Hij – Dat je droog zit. Mocht je moeten...

Zij – Plassen.

Hij – Of poepen.

Zij – Dat hoeft niet hoor.

Hij – Maar het kan. Als je moet poepen kan je dat gewoon...

Zij – Ik kijk naar je.

Hij – Soms komt het ineens opzetten... Opeens; aandrang. Nou ja, het is schoon.

Zij – Iedere dag.

Hij – Kwestie van fatsoen.

Zij – Ik kijk naar je.

Hij – Ja. Ik zie het.

Zij – Nee, ik *kijk* naar je, iedere dag kijk ik naar je. Door mijn raam. Bij jou naar binnen.

Hij – O.

ZIJ – Ja.

[...]

ZIJ – Vind je me nu raar?

HIJ – O, neuh hoor...

ZIJ – Je vindt me raar.

HIJ – Een beetje misschien.

ZIJ – Niet op een enge manier hoor. Ik vind het gewoon fijn om naar je te kijken.

HIJ – O. Dat is...

[...]

ZIJ – Het lijkt wel of ik steeds op het juiste moment nét het verkeerde zeg. Zal ik maar weg gaan?

HIJ – Nee, nee... Ik weet gewoon even niet wat ik moet zeggen.

ZIJ – Misschien moet je niets zeggen, misschien moet je iets doen.

HIJ – Ja.

[...]

HIJ – Wat dan?

ZIJ – Mijn jas aanpakken. En op het moment dat 'ie mijn schouders af glijdt, bij mijn ellebogen is, de jas omhoog trekken. Dat je me in een dwangbuis hebt. Dat je me dan omdraait. En kust.

HIJ – Kust.

ZIJ – Dat zou een moment zijn.

HIJ – Zou je dat fijn vinden?

ZIJ – Dat weet ik nog niet. Misschien moet je het proberen.

HIJ – Ja.

[Ze komt dichterbij staan, draait zich om. Ze laat de jas van haar schouders glijden. De jas valt op de grond.]

HIJ – O.

ZIJ – Mijn schuld.

HIJ – Nee, ik was te laat.

ZIJ – Misschien was ik te snel.

HIJ – Zal ik het nog eens proberen?

ZIJ – Vind je dat niet een beetje gek?

HIJ – Alsjeblieft.

[Ze doet de jas weer aan. Ze laat de jas van haar schouders glijden. Langzamer, dit keer. Hij pakt de jas stevig vast, rukt hem omhoog.]

ZIJ – Au!

HIJ – Ja. Sorry.

[Hij draait haar om, probeert haar te kussen.]

ZIJ – Wat doe je?

HIJ – Ik probeer je te kussen.

ZIJ – Au.

HIJ – Ja.

ZIJ – Au!

HIJ – Ja!

ZIJ – AU!

[Ze rukt zich los. Hij staat met haar jas in zijn handen.]

HIJ – O.

ZIJ – Ja.

HIJ – Ik dacht.

ZIJ – Nee.

HIJ – Maar...

ZIJ – Nee.

HIJ – O.

[...]

Hij – Leuk truitje.

Zij – Dank je.

[...]

Zij – Mag ik mijn jas?

Hij – Je jas? O, je jas. [*Hij geeft haar jas terug.*] Wil je weg?

Zij – Ja. Nee. Waar kan ik...

Hij – Geef maar. [*pakt haar jas aan, legt hem ergens neer*]

Zij – Dank je.

Hij – Zal ik je tas...

Zij – Nee.

[...]

Zij – Ik had gehoopt dat... Dat het allemaal wat perfecter zou gaan, zoals het hoort zou gaan, dat het in één keer goed zou gaan.

Hij – Ik had je graag naar binnen willen sleuren. En op de bank gegooid. Als ik had geweten dat je dat... ik had het graag gedaan.

Zij – En wat had je dán gedaan?

Hij – Dan? Had ik je op de bank vast gespijkerd.

Zij – ...

Hij – Met mijn blik. Dan had ik naar je willen kijken, lang naar je willen kijken. Dat je zó dichtbij bent... En dan was ik naast je gaan zitten, trillend, rillend van spanning. Jij ook. Jij ook trillen, rillen. Van spanning. Niet van angst. Of misschien ook een beetje van angst. Lekkere angst.

[*Ze gaat op de bank zitten.*]

Zij – Lekkere angst. Ja.

Hij – Ik zit naast je. Niet tegen je aan, nét niet.

[*Hij gaat naast haar zitten. Ze kijken elkaar niet aan. Hij doet wat hij beschrijft, traag.*]

HIJ – Mijn hand schuift steeds een beetje op. Zo. Een beetje onhandig. Ik kijk je niet aan, niet meer, dat durf ik dan niet meer. Mijn hand schuift steeds een beetje op, uit zichzelf, lijkt wel. Ik kan hem niet tegenhouden. Steeds een beetje verder, tot hij op je been ligt. Op je blote been ligt. En jij laat hem liggen. Heel lang. Mijn hand kleeft op je blote been.

[stilte, daar zitten ze, naast elkaar, zijn hand op haar been]

ZIJ – Ik heb een panty aan.

HIJ – Ja. Daar gaat het al mis.
Ik had gehoopt dat ik het beter zou doen.

ZIJ – Je doet het goed hoor.

HIJ – Vind je?

ZIJ – Nee. Het leek me alleen gepast om te zeggen op dit moment.

HIJ – O.

ZIJ – Een grap. Het is een grap.

HIJ – O.

[...]

HIJ – *[lacht]*

[...]

HIJ – Ik heb me deze avond vaak voorgesteld, maar nooit zoals nu.

ZIJ – Hoe is 'ie nu dan?

HIJ – Echt. Nu is hij echt.

[...]

HIJ – Ik kijk ook naar jou.

ZIJ – *[springt op]* Wat?

HIJ – Met een verrekijker.

ZIJ – Je had me nog nooit gezien.

HIJ – Ik loog.

ZIJ – Jij kijkt naar me...

Hij – Niet op een vieze manier hoor, gewoon kijken.

Zij – Ik geloof niet dat ik dat prettig vind.

Hij – Jij kijkt ook naar mij.

Zij – Dat is anders. Ik weet hoe ik kijk.

Hij – Ik sta me d'r niet bij af te trekken ofzo.

Zij – Nou, dank je wel.

Hij – Niet de hele tijd tenminste.

Zij – Gadverdamme.

Hij – Grap, grapje. Jezus.

Zij – Met een verrekijker?

Hij – Ja.

[...]

Zij – Gadverdamme. [*ze windt zich op*] Ach, waarom ook niet. Ben ik een paspop, ook weer wat nieuws. Zal ik een sticker op mijn raam plakken? *Opruiming! Alles moet weg!* Alles moet weg en ik sta er nog. Lekker om naar te kijken toch, het showroommodel in de opruiming. Kijk maar eens goed [*ze trekt haar truitje omhoog, laat haar buik zien*], van dichtbij. Zie je dat? In de aanbieding wegens waterschade. Kijk, kijk maar, een gat. Een roestend gat. Nee, een gat kan niet roesten, een gat is niets. Een diep, roestend niets. En die roest vreet zichzelf aan de randen op. Dat gat wordt steeds groter, tot het me op een nacht helemaal opvreet. Tot ik helemaal in dat gat verdwijnt. Kan je lekker door me heen kijken. Ik begin al te rafelen, zie je? Als ik spuug [*ze spuugt*], kijk; een rode vlek. De roest kruipt als een rat mijn mond uit.

Hij – Je roest niet. Je bent geen fiets.

Zij – Ik weet wat ik niet ben.

Hij – Geen fiets.

Zij – Nee. Een gat.

Hij – Dat is geen gat, dat is je navel.

Zij – Ik word hier echt niet langer houdbaar van!

Hij – [*windt zich op*] Prima, doen we het anders. [*Hij grijpt haar vast, sleept haar naar de deur, doet de deur open en smijt hem weer dicht.*] Welkom in mijn huisje, mijn

nestje. Ga lekker zitten. [*Hij pakt haar vast, tilt haar op en werpt haar op de bank, hij mist. Ze ligt op de grond.*] Shit. Mis.

ZIJ – En nu?

HIJ – Nu? Nu gaan we iets drinken. Wil je iets drinken? Je wilt iets drinken. Wat wil je drinken? Laat maar, ik weet wel wat. Zo terug. [*hij beent af.*]

ZIJ – [*opent haar tas, pakt er champagneglazen uit*]

HIJ – [*beent op*] Champagne!

ZIJ – Gezellig!

HIJ – Om warm te worden. Zó koud, met dat weer van tegenwoordig, al die ijspegels die uit de lucht vallen, brrr.

ZIJ – Hebben we iets te vieren?

HIJ – Geen idee, maar laten we er voor de zekerheid champagne bij drinken. Ik heb geen glazen. [*ze laat de champagneglazen zien*] O. Grappig.

ZIJ – Nee hoor, alleen toevallig.

HIJ – [*de champagne plopt open*] Proost!

ZIJ – Proost. Op de goede afloop?

HIJ – Dat laten we nog even open. Op jou, op... hoe heet je?

ZIJ – Doet er niet toe.

HIJ – Wat als ik je naam wil roepen?

ZIJ – Waarom zou je dat willen doen?

HIJ – In geval van nood.

ZIJ – In geval van nood roep je maar Hé!

HIJ – Hé! Hé! Hé!
Je reageert niet.

ZIJ – Dit is geen geval van nood.

HIJ – O nee?
En als ik je naam wil fluisteren.

ZIJ – Dan fluister je Hé!

Hij – Nou, proost dan Hé, op je gezondheid [*hij leegt het glas*]. Drink je je champagne niet?

Zij – Straks.

Hij – Straks is 'ie lauw. Lauw is nooit lekker. Neem een slok.

Zij – [*neemt een slok*]

Hij – Goed zo. Nu mag je jezelf een beetje pellen.

Zij – Ik heb mijn champagne nog niet op.

Hij – Dan laat je die maar staan.

Zij – Dan wordt 'ie lauw.

Hij – Je hebt veel kleren aan.

Zij – Dank je.

Hij – Nee, veel. Niet mooie. Ik zei niet mooie. Je hebt mooie kleren aan hoor, je hebt je heel mooi opgedirkt, nu mag je je een beetje afdirken.

Zij – Dan wordt de champagne lauw. Gaan de bubbels eruit.

Hij – Doe iets uit.

Zij – Krijg ik hoofdpijn van.

Hij – Het zijn mooie kleren, maar nét teveel.

Zij – Precies genoeg.

Hij – Waarvoor?

Zij – Om jou te laten willen dat ik ze uit doe.

Hij – Ja. Ik wil dat je je truitje uitdoet.

Zij – Wil jij nog een glas champagne.

Hij – Doe je truitje maar uit.

Zij – Met lekkere bubbels.

Hij – Truitje uit.

Zij – Bubbels.

Hij – Uit.

Zij – Blub.

Hij – Ook goed. Gaat wat te snel misschien. Doen we nog een champagne [*hij vult haar glas, het glas stroomt over. Hij vult zijn glas, leegt het.*] Nu gaan we dansen. [*hij pakt haar vast*]

Zij – Dat lukt niet zonder muziek.

Hij – Die moet je je voorstellen. Soms stel je je iets zo hard voor, dat het echt wordt.

[*Hij probeert te dansen. Het lukt niet. Hij werpt haar op de bank, onhandig, haar truitje scheurt, ze ligt op de bank.*]

Hij – Raak! Zo, dan ga ik naast je zitten [*gaat naast haar zitten*], trillend van spanning. Jij ook, jij trilt ook [*hij schudt haar door elkaar*]. Van lekkere angst. En mijn hand schuift uit zichzelf naar je heen [*hij grijpt haar heen vast. Ze weert hem af, wil opspringen*] Blijf liggen! Ben je bang dat je uit elkaar valt als ik je aanraak? Dat ik je kapot maak? Wat wil je dan? Wat moet ik dan doen dat het goed is, wanneer is het perfect? Zal ik je op de bank drukken, naast je gaan liggen, blijf liggen!, naast je gaan liggen en je aaien als een huisdier, is het dan goed? Wil je dat ik je vast pak, dat ik mijn hand om je nek leg, mijn nagels als messen in je hals? Dat je niet kan slikken zonder te bloeden, dat ik je haar vast grijp, je hoofd naar achteren trek. Je hartslag versnelt, je kreunt, je sluit je ogen en je weet niet of je het eng of lekker vindt. Lekker denk ik, lekker eng. Is het dan goed, is het dan goed!?

[*stilte*]

Zij – Ik kan het je laten zien. Het. Mij. Het showroommodel. Ik kan mijn truitje uitdoen. Me helemaal uitkleden en dan voor je gaan staan. Zo dichtbij dat je me kan aanraken. Zou je dat willen? Dat ik langzaam een rondje draai en met mijn rug naar je toe sta. Ik kan niet zien wat je doet, je kan me aanraken als je wil, ik zie het niet aankomen. Je kan met je vingers over de indruk van mijn BH-bandje aaien. Je kan alles genadeloos zien, overal waar het licht me raakt kan je mijn lichaam zien. Ongecensureerd. Je ziet de kleurverschillen, striemen waar mijn botten sneller groeiden dan mijn huid. Moedervlekken die als noppen op mijn onderrug staan. Stoppels, pukkels, plekjes waarvan ik niet weet wat ze zijn, roestplekjes. Allemaal mislukkelingetjes op mijn lijf. En als je me zou leren kennen, echt zou leren kennen, zou je misschien van die plekjes gaan houden. Van die kleine oneffenheden die mij mij maken. Dat kan ik je allemaal laten zien. Maar ik zal nooit mooier zijn dan jij me nu in je verbeelding maakt.

Hij – Jij mag mij niet.

Zij – Van wie niet?

Hij – Je bent anatomisch misschien niet helemaal correct of symmetrisch, maar symmetrie is ook niet alles. En schoonheid huist soms juist in onvolkomenheden. Jij schramt bijvoorbeeld snel, dat worden dan plekjes waar ik mijn lippen op kan leggen.

Ook als het bloedt. Dat ik mijn lippen met jou stift. En je kneust makkelijk. Dat worden dan blauwe plekken en blauw is niet jouw kleur. Dat kan soms lastig zijn.

ZIJ – En ik jeuk. Mijn hele lijf jeukt.

HIJ – Ik zal je krabben.

ZIJ – Diepe jeuk.

HIJ – Tot het bloedt.

ZIJ – Hij verplaatst zich. Elke keer als ik hem wil grijpen, glipt 'ie weg. Soms blijft de jeuk een tijdje weg, cirkelt 'ie boven mijn hoofd, klaar om toe te slaan. En net als ik het niet meer verwacht, rats!, jeuk.

HIJ – Doe je truitje uit. Ik kan het ook wel doen, me uitkleden, maar het staat zo lelijk; een man op sokken tegenover een gekleed meisje. Een slak die een brandkast wil kraken. Een naaktslak. Dus jij moet beginnen. Doe je truitje uit, ik zal je krabben.

ZIJ – Ik wil dat je een taxi belt.

[...]

ZIJ – Het is laat. Als de klokken slaan, verander ik in een pompoen.

HIJ – Wil je weg?

ZIJ – Je begrijpt het niet.

HIJ – Nee. Ik begrijp het niet.
Wat begrijp ik niet?

ZIJ – Dit. Nu. Hier. Wij.

HIJ – Ik zie geen wij. Hoe graag ik dat ook zou... Ik zie een ik en ik zie een jij, maar ik zie geen wij.

ZIJ – Nee.

[...]

Ik wil dat je een taxi belt.

HIJ – Je wilt weg.

ZIJ – Dat zei ik niet. Ik zei ik wil dat je een taxi belt.

HIJ – Je woont dáár, ga lopen.

ZIJ – Ik wil niet gaan. Bel een taxi.

Hij – Nee. Ik bel geen taxi. Je staat hier goed, ik begrijp niet hoe, maar je klopt hier. In dit gapende huis. Ik ga jou niet weggeven aan een taxichauffeur die je god weet waar naartoe... Ik bel geen taxi.

Zij – Ik wil dat je de kamer uitloopt. Even weg blijft en dan terug komt.

Hij – Ik doe hier niet aan mee.

Zij – En als je terug komt zeg je; hij komt er zo aan. En ik weet niet of je echt gebeld hebt. Dan wachten we samen op iets dat misschien wel en misschien niet komt. En terwijl we wachten op iets dat misschien wel en misschien niet komt, komt er misschien iets anders.

Hij – Ik wil niet dat er iets komt. Ik wil dat er iets blijft. Ik wil... shit. [af]

[Ze pakt haar tas, ze haalt een vissenkomp uit haar tas, inclusief rondjes zwemmende goudvis. Ze zet de kom op een mooie plek. Hij op.]

Hij – Hij komt er zo aan.

Zij – Goed zo.

[...]

Hij – En nu?

Zij – Nu wachten we.

Hij – En waarop wa...

Zij – *[onderbreekt hem]* Je moet de dingen niet forceren. Soms moeten ze vanzelf gaan.

[...]

Zij – Ik vind het mooi, wachten. Je weet nooit wat er gaat gebeuren. Je verwacht het ene, of misschien wel niets, en dan kan er iets heel anders gebeuren. Ik wacht vaak, vooral op straathoeken. Altijd met de mogelijkheid de hoek om te slaan. En misschien dat daar iets of iemand staat, ook te wachten. Maar dat weet je niet, omdat je de hoek niet om zal slaan, omdat je wacht. Misschien wel op degene op de andere hoek, die je nooit zal ontmoeten, omdat hij de hoek ook nooit om zal slaan.

Hij – Ik wacht altijd op iets groots om te gebeuren. Op het juiste moment om toe te slaan. Hoe langer het duurt, hoe meer wachten niets doen wordt. En dan ga ik weer alleen naar dit hongerige huis, dit huis dat geen moeite doet om thuis voor te komen. Waar de dingen verdwijnen en verschijnen op eigen gelegenheid. De tijd hier is geen tijd, ik woon hier niet, ik sluimer. Die champagne stond er al toen ik hier kwam wonen, van de vorige bewoners. Misschien heeft die fles altijd staan wachten op een gelegenheid, maar was er nooit iets om te vieren.

ZIJ – Dat is triest. Voor een fles champagne is dat triest.

HIJ – Ik kijk naar je omdat ik dan wat minder sluimer. Ik haal je dichterbij met de verrekijker, zo dichtbij dat het lijkt of je hier echt bent. En straks ben je weer weg.

ZIJ – Misschien komt de taxi niet.

HIJ – Misschien niet.

ZIJ – Misschien heb je niet gebeld.

HIJ – Misschien niet.

ZIJ – Of hij is verdwaald.

HIJ – Taxi's verdwalen alleen als er iemand in zit.

ZIJ – Ik kan niet verdwalen, niet meer. Vroeger wel, maar nu komt er altijd een punt dat ik zo ver verdwaald ben, dat iedere stap weer een stap terug naar huis is. Soms blijf ik een uur voor mijn eigen huis staan, in de hoop dat er iets verschijnt dat het de moeite waard maakt naar binnen te gaan. Een donker raam tussen de helverlichte kamers die naar buiten stromen. Een galerij vol gevelgrote breedbeeldtelevisies waarop steeds hetzelfde programma speelt. Levens die langs elkaar schuren, kruimeltjes die op de grond kruimelen. En ik de kruimeldief die kruimeltjes leven opzuigt. Kijk je ook bij andere vrouwen naar binnen?

HIJ – Nee. Dat zou ik nooit doen. Jij bent de enige.

ZIJ – Dat is fijn.

[...]

ZIJ – Geloof jij dat er zoveel toeval bestaat, dat ik hier op een dag *zomaar* zou zijn?

[...]

ZIJ – Vandaag wist ik dat ik naar je toe moest. Niet waarom, alleen maar dat. Ik zie jou, voor je raam staan, en ik weet het. Ik pak mijn tas, stift mijn lippen en begin te lachen. Heel hard lachen. Lachen omdat ik denk dat het *kán*, dat je na één blik, één ogenblik kan weten dat je bij elkaar klopt. Dat je het begin kan overslaan van wie ben jij en wat doe jij en dat het in één keer goed kan zijn. Ik sta naar je te kijken, rode lippen, een lege tas en een hoofd vol voornemens. Wat kan ik anders doen dan lachen? Wat neem je mee als je besluit van leven te veranderen? De vetplant, champagneglazen, de goudvis. Waarom niet, waarom iets anders? Ik stop ze in mijn tas, alsof het de belangrijkste dingen zijn die ik mee moet nemen. Ik kijk naar je tot ik je niet meer zie en dan ga ik naar buiten. Ik word een schaduw van een ander lijf, jouw lijf. Ik heb je gevolgd en nu ben ik hier. Dat is geen toeval. Dat is. Nu weet ik het niet meer.

Hij – Ik heb op je gewacht. Ik heb je me laten achtervolgen. Ik wilde je meenemen en aan mijn hongerige huis voeren.

[...]

Zij – Ieder woord dat we tegen elkaar zeggen, maakt ons vreemder voor elkaar. Iedere stap dichterbij maakt de afstand groter. Dit is niet hoe ik het me had voorgesteld, nee. Ik wil maar één ding.

Hij – Wat?

Zij – Een vraag. Maar iedere grote vraag klinkt klein als je hem uitspreekt, alsof het een slechte kopie is van iets wat je gelezen hebt. Of gezien hebt op tv.

Hij – Vraag.

Zij – Kan jij me maken?

Hij – Ben je stuk?

Zij – Ja.

Hij – Dan moet je gerepareerd.

Zij – Wil je dat?

Hij – Ik ben goed met mechaniekjes en kleine elektrische dingetjes. Iets waar je een kroonsteentje voor nodig hebt, daar ben ik goed in. Bij jou weet ik niet zo goed waar ik moet beginnen. Misschien een pleister?

Zij – Een pleister is niet groot genoeg.

Hij – Een hele grote pleister.

Zij – Die is ook niet groot genoeg.

Hij – Dat is jammer. Ik weet hoe ik een pleister moet plakken.

Zij – Dat is handig, dat je dat weet. Dat kan nog eens van pas komen. Maar het is niet genoeg.

Hij – Misschien moet je naar het ziekenhuis?

Zij – Ik denk niet dat dat helpt.

Hij – Daar kunnen ze je in gips gieten. Helemaal in gips. Dat je niet beweegt, heel lang. En dat het dan vanzelf over gaat. Ik zal het gips volschrijven.

Zij – Waarmee?

Hij – Met een dikke stift.

Zij – Nee (*dat bedoel ik niet*), wat zal je schrijven.

Hij – Zachte dingen? Zachte dingen op hard gips.

Zij – Misschien moet je beginnen met de zachte dingen. Misschien dat gips dan niet nodig is.

Hij – Moet ik jou volschrijven?

Zij – Je moet niets. Als het moet dan helpt het niet.

Hij – Het zou helpen als ik wist waar je stuk bent. Als je het me kan laten zien, dat ik er een tijdje naar kan kijken. Misschien dat ik dan weet wat ik moet doen.

Zij – Je kijkt er al naar.

Hij – Maar ik zie het niet.

Zij – Nee. Je ziet het niet.

Hij – Hoe kan ik iets maken dat ik niet zie?

[*ze doet haar truitje uit*]

Zij – Hoe langer je wacht, hoe meer ik roest. Tot ik helemaal doorgeroest ben. Tot de gaten erin slaan. Donkerbruine kruimels korrelen van mijn voorhoofd, plakken op mijn schouderbladen bladderen los. Kleine onderdelen, mijn oorlel, het bovenste kootje van mijn pink, het puntje van mijn neus, brokkelen af, vallen op de grond, verpoederen. Het is geen vervellen, ik ben geen slang die zich verjongt. Na de huid vergruist de rest. Er komt niets in de plaats, alleen een rode vlek op de grond.

[...]

[*de bel*]

Zij – Je hebt echt...

Hij – Ik denk dat ik je verkeerd begrepen heb.

[...]

Hij – Misschien helpt het als ik je even vast pak.

Zij – Misschien.

Hij – Ik weet niet hoe ik dat moet doen.

Zij – Gewoon dichterbij komen.

Hij – Dichterbij. [*hij blijft staan*]

Zij – Misschien helpt het als je je ogen dicht doet.

[*hij doet zijn ogen dicht*]

Hij – Ik kom naar je toe. [*hij blijft staan*]

[*de bel*]

Zij – Zo blijven staan.

Hij – Zo?

Zij – Dan kom ik naar jou toe.

Hij – Ja.

[*ze pakt haar jas*]

Zij – Blijf staan.

[*ze gaat dicht bij hem staan*]

Zij – Ik kom naar je toe.

[*ze verroert zich niet*]

[*de bel, lang*]

[*FADE-OUT*]

[einde]

Arnhem, maart 2007